

text de carn

dits i ditades, repetició sobre la superfície
l·ligam d'articulacions i matèries
en l'espai habitarà amb una temporalitat difusa, amb una existència prèvia que ha
partit d'un impuls visceral
i quedarà en alguns records, en alguna experiència, ulls, veus o paraules
en trànsit unint punts
som en un indret apartat entre roques i vent
i començo a explicar-te la història
som al sud i t'explico una història d'un altre sud
més llunyà en el temps
et parlo d'una dona i de com parla aquesta dona
de com no parla
aquesta dona forma part d'un vincle de carn
i sang i ossos i pedres
da piccola, io giocavo con le pietre per strada, va dir-me
que jugava amb les pedres al carrer
i tu em vas dir has d'escriure aquesta història
i una cosa és explicar-t'ho a tu, aquí mentre ens colpeja el vent de l'illa
una altra cosa és fer-ho
amb el cos
fer brollar
d'un lloc dur, una roca, sediments i esquerdes
he arribat aquí suposo per una concatenació de qüestions sense resoldre. De formació
filòloga, traductora, escric sense l'ambició de fer-me dir ni escriptora ni poeta, paraules
que associo a portar una càrrega massa pesada, m'agrada *scriba* o γραμματέως, les
llengües antigues, em fan pensar en càlam secret jeroglífic número misteri mà dits.
Aquesta és la primera manera d'abordar una qüestió, logos, paraula. Quan això falla o
no funciona com necessito que funcioni, que és sovint, com diverses altres coses, hi ha
una transició cap a la forma i el tacte, una presa de terra gradual, una exploració
interoceptiva de les vísceres pròpies, heretades, interconnectades. Apareix primer en la
línia, sobre el paper encara, es materialitza en corbes i el moviment, l'articulació, es fan
necessaris. El dibuix em permet un gir, apropar-me al pensar-sentir d'una manera més
insegura, sense garanties ni xarxa de seguretat. Un cop aquí, la línia en un moment
determinat va sortir del paper i es va reconfigurar en paisatge, una sèrie d'elements vius
i inestables amb les seves pulsacions i vibracions intermitents. La matèria va aparèixer i
va arrasar qualsevol pretensió de certesa o univisió de la realitat. Treballar en un vincle
amb els límits del que el teu cos pot produir és per mi una força, una acceptació
radical del no-saber i del caminar sobre una capa de gel mil·limètric, sobre una capa de
mareperla secretada per curar
és així com vaig arribar a aquestes fonts
amb la paraula de l'idioma matern
cremant-se en flames de foc blanc
a mil cinc-cents graus
estrats temporals com capes de pell
brollant com fluids primigenis